

Я йшов за труною товариша й думав:
везе ж таки людям:
задер ноги і ніякого тобі клопоту,
востаннє блиснув білими стегнами покійника,
а світ хай собі ходить хоч на голові.
Та коли ми прийшли на цвинтар,
побачили стільки машин, фургонів, катафалків —
не те підступитися,
голови встромити немає де.
Стояла величезна черга за ямами.
Кожен намагався захопити шмат землі
(на руки давали 1,5х2 метри).
Наша черга була вісімсот шістдесят третя.
Де його було дочекатися,
коли полізло стільки горлохватів —
той інвалід першої групи,
в того право, в тієї немовля на руках,
а той просто так — залляв од самого ранку сліпи
і суне, куди втрапить,
байдуже, за капустою чи по смерть.
Мали вже повертатися додому ні з чим.
Думаю собі: приїдемо назад
я й кину покійникові, як з кілочка:
буде тобі вилежуватись, уставай-но,
потерпи днів зо три зо чотири,
поки той плав спливе,
однак спішити — якого чорта?
Аж тут підступається до нас
баба з двома кошиками
(на цвинтарі випродовує городину)
вам ями треба питає
можу відступити свою
карбованців за сто п'ятдесят.
Воно можна знайти й дешевше,
але ж то саме тільки звання, що яма,
а в мене просто тобі перина —
і полежати й виспатись
там самому чи й з молодницею
(у баби весь металевий рот,
що називається — озброєна до зубів).
Я відразу збагнув, що це перекупка —
скуповує й перепродує ці ями,
але, не торгуючись,
вийняв з кишені гроші й віддав —

на, щоб ти землі сирії наїлась.